

ת"א 13429-05-21

בבית המשפט השלום
בתל-אביב - יפו

כתב הגנה

- התובעים: 1. בנימין נתניהו
2. שרה נתניהו
3. יאיר נתניהו

כולם באמצעות באי-כוחם, עו"ד י' כהן
מדרך מנחם בגין 144, תל-אביב
(טלי 03-5168484; פקסי 03-5166066)
דוא"ל office@yossi-cohen.co.il

הנתבע: **אהוד אולמרט** (ת"ז 0091750)

באמצעות באי-כוחו,
עוה"ד אמיר טיטונוביץ (מ"ר 12721) ו/או אפרת עקל אזולאי (מ"ר 54014)
ממגדל משה אביב (קומה 42),
דרך זיבוטינסקי 7, רמת-גן 5252007
(טלי 03-6114080; פקסי 03-6114081)

המועד האחרון להגשת כתב ההגנה: 4.7.2021.

טענה מקדמית – סעד ההתנצלות - העדר סמכות עניינית

1. בסעיף 34 לכתב התביעה, מבקשים התובעים "צו עשה", בדמות "התנצלות פומבית ומפורטת [...]". בוודאי נעלמה מעיניהם של התובעים העובדה, שלפיה חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן "החוק") אינו כולל את סעד ההתנצלות בין הסעדים, שאותם מוסמך בית המשפט לפסוק בתביעת לשון הרע. לפיכך, דין התביעה להתנצלות להיות מסולקת על הסף.
2. לחלופין, ככל שמטעם כלשהו לא תסולק התביעה להתנצלות על הסף, יש להעבירה לבית המשפט, המוסמך לדון בתובענה ל"צו עשה", שאינה ניתנת להערכה בכסף, הלא הוא בית המשפט המחוזי.

טענה מקדמית – בכתב התביעה לא צוין מענם של התובעים

3. בניגוד לדין, בכותרת כתב התביעה לא צוין אף אחד מן התובעים – **הידועים כמי שאינם נוהגים לשלם כספים מכיסיהם הפרטיים** - את כתובת מגוריו הפרטית (בעוד זמן קצר הם אף צפויים לחדול מלהתגורר במעון ראש הממשלה).
- אף שעל-פי המבחנים, שנקבעו בפסיקה בנוגע לכך, יש לצוות על כל אחד מן התובעים ליתן ערובה, לשם הבטחת הוצאות הנתבע בתביעה זו, הנתבע לא יבקש זאת, והוא מבקש מבית המשפט הנכבד לצוות על כל אחד מן התובעים לתקן, לאלתר, את הפגם שבכתב התביעה, ולהודיע לבית המשפט ולנתבע מה יהיה מענו, במהלך ניהול המשפט, ולאחר שהוא לא יתגורר עוד במעון ראש הממשלה.

תמצית טענות ההגנה

4. למשמע דבר הגשתו של כתב התביעה, על-ידי התובע מס' 1 – מר בנימין נתניהו (להלן "מר נתניהו"); על-ידי התובעת מס' 2 – גב' שרה נתניהו (להלן "גב' נתניהו"); ועל-ידי התובע מס' 3 – מר יאיר נתניהו (להלן "הבן-התובע") – הורמו גבותיהם של משפטנים רבים (ולא רק של משפטנים). אלה "ניבאו", כי שלושת אלה בוודאי יתחרטו על החלטתם להגישו.
- הם כיוונו, בוודאי, להלכה הידועה, שמכוחה בהגישו כתב תביעה, אשר בו עולים, באופן ישיר (ולפעמים גם באופן עקיף), עניינים שבצנעת הפרט שלו, מוותר התובע על פרטיותו בנוגע אליהם. הוא לא יוכל לטעון, שהוא אינו מעוניין לחשוף פרטים ומסמכים בנוגע לכך.

"[...] נקודת הפתיחה [...] במסגרת איזון האינטרסים, קרובה יותר לאינטרס של גילוי האמת מאשר לחיסיון" (למשל, בג"ץ 1347/18 פלוגית נ' בית הדין הארצי לעבודה ואח').

על-פי ההלכה,

"ככלל, תובע אינו יכול להישמע בטענה, כי זכותו לפרטיות גוברת על חובתו לחשוף בפני הנתבע ראיות, שהן רלוואנטיות לבירור התובענה ונדרשות לנתבע לביסוס הגנתו [...]. אף מובן הוא, כי בידי התובע קיימת האפשרות להעדיף את ההגנה על פרטיותו על-פני ההכרח לחשוף בפני הנתבע ראיות רלוואנטיות, וזאת על-ידי מחיקת התביעה שהגיש כנגד הנתבע".

5. משכנטען בכתב התביעה, הוא הוגש בגין פרסום, המיוחס לנתבע, ושלפיו התובעים סובלים מ"**מחלת נפש**", וזקוקים לאשפוז, יידרש כל אחד מן התובעים **לוותר** על הסודיות הרפואית, בנוגע למצבו הנפשי, וכן **לגלות**, במסגרת ההליך, את כל המידע ואת כל המסמכים, המצויים בחזקתו ו/או בשליטתו, והנוגעים - באופן כזה או אחר - לבריאותו הנפשית; למצבו הנפשי; לטיפול הנפש, שהוא עבר ו/או שהוא עובר; לתרופות שהוא נטל ו/או שהוא נוטל, בקשר לענייני הנפש; לאשפוזו בקשר עם בעיות נפשיות, בישראל ובחו"ל (לרבות באוסטרליה, ולרבות כאלה, שדווחו בציבור באופן מטעה); ועוד ועוד.

על כל אחד מן התובעים יהיה אף **להעמיד** את עצמו לבדיקה, בפני רופא מומחה, בתחום הפסיכיאטריה ו/או בריאות הנפש; מומחה אשר **ייבחר על-ידי הנתבע**, לצורך בדיקתו של אותו תובע, וזאת על-מנת שתוגש לבית המשפט הנכבד חוות-דעת של מומחה, בחתימתו, וזאת במסגרת פרשת ההגנה.

ניתן לחזות את זאת, שבמסגרת חוות הדעת – כל אחת והתובע, שאת מצבו הנפשי היא תנתח - יצוינו מונחים רפואיים, כגון, "**תסמונת נפוליאון**" ו/או "**שגעון גדלות**" ו/או "**מגלומניה**" ו/או "**נרקסיזם**" ו/או "**סכיזופרניה**" ו/או "**פראנויה**" ו/או "**הפרעה טורדנית כפייתית**" ("OCD") ו/או "**הפרעות אישיות**" ו/או "**פסיכوزה משותפת**" ו/או "**Shared Psychosis**" ("**שיגעון בשניים או במשפחה**") ו/או "**סוציופטיה**" ו/או "**סכיזואידיות**" ו/או "**הפרעת חרדה כללית**" ו/או "**התקפי זעם**" ו/או "**IDE**" ו/או "**חרדה**" ו/או "**מאניה-דיפרסיה**" ו/או "**הפרעה דו-קוטבית**" ו/או "**דיכאון**" ו/או "**פסיכוזה**" ו/או "**נאורוז**" ו/או "**התמכרות**" ו/או מונחים אחרים.

6. בתמצית, טענותיו של הנתבע סובבות, בעיקר, סביב השאלה אם הנתבע אכן פרסם לשון הרע אודות מי מן התובעים, וסביב ההגנות, שמעמיד לו החוק; ובין היתר, סביב השאלות אם הפרסום, שבגינו הוגש כתב התביעה (להלן "**הפרסום בנוגע למחלת נפש**"), הנו אמת, אם לאו; אם הפרסום בנוגע למחלת נפש נעשה בתום-לב; אם בנסיבות העניין, הפרסום בנוגע למחלת נפש חרג מן הסביר; במה האמין הנתבע, בעת הפרסום בנוגע למחלת הנפש; על בסיס מה עשה הנתבע את הפרסום בנוגע למחלת נפש; כיצד הבין האדם הסביר - לאו דווקא מי מן התובעים - את הפרסום בנוגע למחלת נפש; כיצד קיבל האדם הסביר את הפרסום בנוגע למחלת נפש – האם כקביעת עובדה, שמא כהבעת דעה; ועוד ועוד.

7. ייאמר כבר עתה: התנהלותו של כל אחד מן התובעים, בעבר, מעידה על כך, שבניגוד לנטען בכתב התביעה, התובעים אכן "ששים אלי קרב", וכי הגדרתם לפרסומים, המהווים חציה של "**קווים אדומים ומסוכנים**", משתנה מקצה אל קצה, כאשר המדובר בפרסומים, הנעשים על-ידיהם.

בפרסומים שנעשו על-ידיהם ומטעמים, התובעים-עצמם לא היססו לחצות את אותם "קווים אדומים", אשר בסעיף 5 לכתב התביעה הם טוענים, בלהט רב, כי יש להציבם בפני פרסומים אודות אנשי ציבור.

הם גם לא היססו – ועדיין אינם מהססים - להגיש תביעות לשון הרע שונות ומשונות, והם מעורבים, כל העת, בתביעות לשון הרע ובתביעות אחרות.

לא אלה התובעים, שזכאים לבוא בפני בית המשפט ולהקים קול זעקה. זו זעקת הקוזאק הנגזל.

פירוט העובדות המשמשות יסוד לכתב ההגנה

8. הנתבע לא יתייחס לנטען בסעיפים 1 ו-2 לכתב התביעה, למעט לכך, שהתובעים אינם זכאים להעלות טענות עובדתיות, שאינן דרות בכפיפה אחת, וזאת אף לא במקרה, שלא עלה בידיהם, כטענתם בכתב התביעה, "ללבן כדבעי את העובדות כהויתן".

9. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 3 לכתב התביעה, ככל שהדברים אינם עולים, במפורש ובבירור, מן המסמכים, אשר צורפו לכתב התביעה ואשר הנתבע לא יכפור בהם, ויביע צער על הלשון הבלתי ראויה, בה עושים התובעים שימוש בכתב בי דין.

הנתבע יוסיף ויטען, כי בנוגע לשני תובעים, לפחות, לא נהיר לאילו "משרותיהם" ולאיזה "משלח ידם" הם מכוונים בסעיף 3 לכתב התביעה, והם יידרשו ליתן פרטים נוספים, וטובים יותר, בנוגע לכך.

10. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 4 לכתב התביעה.

הנתבע יטען, כי הוא קיבל על עצמו וקיים, בכבוד, את פסיקותיהם של בתי המשפט, לא נאבק בהם מחוץ לכתלי בית המשפט, לא ערער על סמכותם או על מעמדם, ואף לא האשים, לא אותם ולא את נציגי פרקליטות המדינה, בקונספירציות ובניסיון לבצע הפיכה נגד השלטון. טענות התובעים בעניין הליכי המשפט נגד הנתבע הן מיותרות וראוי היה למחקן.

עוד יטען הנתבע, כי בסעיף 4 לכתב התביעה מעידים התובעים-עצמם על כך, שבעוד הם מגישים תביעה בגין פרסומים בנוגע למצבם הנפשי, הם-עצמם מפרסמים דברים, נטולי כל בסיס, בנוגע למצבו הנפשי (כביכול) של הנתבע. אלא שהתובעים עושים כן במסגרת דיון משפטי, באופן שאינו מקים לנתבע עילת תביעה בגין כך.

11. לצד זאת, שהנתבע אינו כופר בטענה הערכית, המועלית בסעיף 5 לכתב התביעה, ושהוא אינו מכחיש את עובדת היותו, בעבר, ראש ממשלת ישראל, הנתבע מכחיש את הנטען בסעיף 5 לכתב התביעה.

שלא במסגרת "תחרות" כלשהי, יפנה הנתבע לפרסומים רבים, שנעשו כדבר שבשגרה, ושעודם נעשים, באופן יום-יומי, על-ידי התובעים; פרסומים אשר בהם הם עשו, וממשיכים לעשות, ככל יכולתם על-מנת להסיט את תשומת-לבו של הציבור מהתנהגותם המזעזעת, המשפילה, המכפילה, והמסיתה; במסגרת זו הם מפרסמים דברי שטנה ולעז, חסרי בסיס, אודות אישי ציבור בכירים (לרבות פרסומים, שלפיהם אישי ציבור אלה – למשל, ראש הממשלה לשעבר אהוד ברק, והשר לשעבר משה (בוגי) יעלון - הנם חולי נפש, הזקוקים לאשפוז במוסד מתאים), וזאת אך ורק בעקבות זאת, שאלה "העזו" להביע דעה, הנוגדת את דעתו של מר נתניהו; כל אלה מעידים על כך, שהפרסומים המיוחסים לנתבע בכתב התביעה, אינם "חסרי תקדים". להיפך.

12. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 6 לכתב התביעה, ויחזור על טענות רלוונטיות, שכבר הועלו לעיל.

13. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 7 לכתב התביעה.

הנתבע יטען, כי בניגוד לנטען בסעיף 7 לכתב התביעה, לא העדר ברירה עומד בבסיס הגשתו נגדו, אלא טעמים אחרים, בלתי ראויים בעליל.

14. הנתבע לא יתייחס אל הנטען בסעיף 8 לכתב התביעה, שאינו אלא בבחינת איום, כך נראה.

על כך נאמר **"When you have to shoot, shoot. Don't talk."**

15. הנתבע מכחיש את הנטען בסעיף 9 לכתב התביעה, ככל שהדברים מתייחסים למועד הגשת כתב ההגנה.

יובהר: במועד הגשת כתב ההגנה, מר נתניהו אינו ראש ממשלת ישראל.
במועד זה משמש מר נתניהו כראש האופוזיציה לממשלת השינוי, שהוקמה לאחרונה, בראשותו של **ראש הממשלה, מר נפתלי בנט**.

16. הנתבע אינו כופר בטענות, שבסעיפים 10 ו-11 לכתב התביעה, לבד מזאת, בכל הכבוד, שלא יהיה נכון עוד לכנות את מר נתניהו **"ראש הממשלה"**, כפי שנעשה בכתב התביעה.

17. הנתבע לא יכחיש את הנטען בסעיף 12 לכתב התביעה, ככל שהדברים נוגעים לעובדת היותו עורך-דין; לעובדת היותו ראש ממשלת ישראל, ראש עיריית ירושלים ושר המסחר והתעשייה; ובדבר הרשתות בפלילים, על הכרוך בה.

כאמור, הנתבע כופר בסמכותו העניינית של בית המשפט הנכבד לדון בתובענה ל"צו עשה", שאינה ניתנת להערכה כספית.

הנתבע יכחיש את כל יתר הטענות, אשר בסעיף 12 לכתב התביעה.

הנתבע יטען, כי את הדברים, שבגינם הוגש כתב התביעה, הוא פרסם בתוס-לב ומתוך חרדה, כנה ואמיתית, לגורלה של מדינת ישראל.

בניגוד לטענה המבישה, שבסעיף 12 לכתב התביעה, יוסיף הנתבע ויטען, כי את דבריו הוא מפרסם אך ורק באוזניהם של אלה, המבקשים ממנו להשמיע את דעתו. כך עשה גם בנוגע לפרסומים, שבגינם הוגש כתב התביעה.

18. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 13 לכתב התביעה.

הנתבע ידחה כל ניסיון ליצור, יש מאין, קשר כלשהו בין פרסומים, שנעשו על-ידו, לבין פרסומים שנעשו על-ידי אחרים; פרסומים שנעשו ושנעשים חדשות לבקרים, ושבמסגרתם מייחסים רבים עד מאוד, לכל אחד מן התובעים, "מחלת נפש" ושאר מרעין בישין.

19. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 14 לכתב התביעה.

הנתבע יטען, כי התובעים אינם האנשים המתאימים לחנך את הציבור וללמדו, כי יש להרגיע את השיח הציבורי.

בדוגמה האישית שהם נתנו לציבור, עד כה, בהתנהלותם האלימה, המסכסכת, המסיתת, המזעזעת והמפלגת, הם לימדו אותו, בהצלחה רבה, את ההיפך מכך.

20. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 15 לכתב התביעה, וכופר בפרשנויות, שמעניקים התובעים, במסגרתו, לפרסומים שנעשו על-ידי הנתבע.

הנתבע יטען, כי לצד זאת שאת הדברים הוא פרסם בתום-לב, כהבעת דעה שלילית עד מאוד, אפילו ביקורת חריפה, ולצד זאת, שכך ראה זאת גם האדם הסביר, הרי הדברים שיקפו את הלך הרוח בקרב הציבור, בישראל ובעולם, לרבות בקרב מנהיגי עולם, בקרב מקורבים של התובעים, ובוודאי בקרב אלה, המבינים דבר או שניים בחקר ההתנהגות ובנפש האדם – בין אם בנוגע לכל התובעים, ובין אם בנוגע לחלקם בלבד; אף שיקפו את המציאות; הם לא חידשו דבר; והיה עניין ציבורי רב בפרסומם.

21. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 16 לכתב התביעה, ככל שהדברים אינם עולים, במפורש ובבירור, מן הפרסום, שעשה הנתבע, וככל שדברים הוצאו מהקשרם הנכון והראוי. לכתב התביעה, שנמסר לידי הנתבע, לא צורף כל "דיסק".

הנתבע יפתח ויבהיר את זאת, שמבחינתו, ובוודאי בהקשר הנדון, צמד המילים "חולה נפש" אינו בבחינת כינוי גנאי כלל וכלל. הנתבע לא היה מעלה בדעתו להוציא מפיו את צמד המילים הזה, על-מנת לחרף, לבזות ולגדף אדם כלשהו, לרבות לא את התובעים.

הנתבע סבור שאדם, הלוקה בנפשו, ראוי לאותו היחס – ואולי ליחס טוב יותר מזה – לו זוכה מי שאינו לוקה בנפשו. הלוקה בנפשו הוא אדם ככל האדם, וככל החולים, במחלות כאלה ואחרות, אף הוא ראוי לטיפול הולם וליחס ראוי.

בדבריו של הנתבע לא היה חידוש כלשהו. בנסיבות העניין, התייחס האדם הסביר אל דבריו של הנתבע בשוויון-נפש, ולא ראה בהם דברים, שעלולים להשפיל את התובעים בעיני הבריות, לעשותם מטרה לשנאה, לבזו או ללעג מצדן, או לפגוע בהם, ב"משרותיהם", ב"משלח-ידם", במקצועם או בעסקם, יהיו אלה אשר יהיו.

הנתבע יטען, כי למראה ולמשמע הראיון-כולו, לא ניתן היה לטעות בנוגע לכך, שדבריו של הנתבע היו בגדר הבעת דעה. הוא הביע את דעתו על על דרך התנהלותם של התובעים, בין ביחד ובין אחדים מהם לחוד, בעת שמר נתניהו כיהן כראש ממשלת ישראל, ואף ביקש להוסיף ולכהן בתפקיד זה עוד שנים רבות. הוא הביע את דעתו על כך, שבעוד מר נתניהו עסוק רק באמור לעיל, הרי בנסיון אליהם לסייע לו ב"משימת חייו", הציג עצמו הבן-התובע כאזרח פשוט, שאינו חייב דין-וחשבון לאדם כלשהו, ובכסות זו השתולל, פרסם ברבים דברי לשון הרע מזעזעים, לשמאל ולימין, הלם, החריב, השפיל, ביזה, בייש, האשים-לשווא, הזיק, פגע ועוד ועוד.

גם גב' נתניהו לא טמנה ידה בצלחת, ותרמה רבות לדעתו הנחרצת של הנתבע, כפי שבאה לידי ביטוי בדבריו.

הנתבע יוסיף ויטען, כי האדם הסביר, אשר נחשף לדבריו, ידע – כפי שהשכילו התובעים לציין בכתב התביעה – כי הנתבע הנו פוליטיקאי, ראש ממשלת ישראל לשעבר, עורך-דין ויועץ.

האדם הסביר ידע, כי הנתבע אינו רופא, כי הוא אינו פסיכיאטר, וכי הוא אינו בעל הכשרה באלה. האדם הסביר הבין, כי דבריו של הנתבע שיקפו את דעתו, וכי אין המדובר בהצגת עובדה רפואית מוצקה.

עוד יטען הנתבע, כי דבריו שיקפו את דעתם של רבים, ולא רק את דעתו-שלו, וכי דבריו-שלו אף התבססו על דעותיהם של אחרים, ברי-סמכא יותר ממנו.

טענה נוספת שבפי הנתבע, הנה זו, שלפיה את דבריו הוא פרסם, במהלך תקופה טעונה וחשובה, בתולדות מדינת ישראל, אשר במהלכה ניסה מר נתניהו, בסיוע גב' נתניהו והבן-התובע, להאחז בציפורניו בשלטון במדינת ישראל, ככל הנראה מתוך תקווה להוסיף ולכרסם בדמוקרטיה, אשר עליה מבוסס משפט המדינה, ולהכתיר את עצמו, לבסוף, כשליט יחיד.

לצד זאת, שכנטען לעיל, הנתבע תומך, נחרצות, בזכותו של מי שלוקה בנפשו לכל הזכויות ולכל הכבוד והיקר, הראויים לו, ולטיפול המתחייב ממצבו, הוא סבור, בתוקף ובנחרצות, כי ככל שמר נתניהו, גב' נתניהו והבן-התובע, או מי מהם, אכן נתונים במצב זה, וככל שהיה בכך כדי להשפיע על האופן, שבו נוהלה ממשלת ישראל במשך שנים רבות (שבמהלכן הדברים הלכו והחריפו), כי אז מר נתניהו אינו מתאים לעמוד בראש ממשלת ישראל ולהשפיע על החלטותיה.

לפיכך, דבריו של הנתבע פורסמו, בתום-לב, מתוך חרדה אמיתית לעתידה של מדינת ישראל; מתוך חובה חברתית ומוסרית לעשות כן; ולשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע, של בני משפחתו, של חבריו, ושל כל אזרחי מדינת ישראל ויהודי העולם.

בנסיבות שבהן פורסמו דבריו של הנתבע, ושבהן הייתה מדינת ישראל שרויה באותה העת, הפרסום שנעשה על-ידי הנתבע לא חרג מהסביר (ובוודאי לא מה"סביר", אשר משתקף מהתנהלותם של התובעים, ושל כל אחד מהם).

לצד אלה, יטען הנתבע, כי דבריו שיקפו את האמת (בכפוף לחריג של פרט לוואי, שאיו בו פגיעה של ממש, ככל שיימצא כזה), וכי היה עניין ציבורי בפרסומם.

לנתבע ידוע, כי גב' נתניהו עברה טיפולי נפש, במוסדות רפואיים שונים, בישראל ובחו"ל - ויכול שאפילו בסמוך לפני הגשת כתב הגנה זה - כי הדבר הוסתר מן הציבור, וכי הציבור אף הוטעה להאמין, שבעת שגב' נתניהו שהתה באותם מוסדות רפואיים, היא שהתה, למעשה, במקומות אחרים ועברה חוויות אחרות.

לנתבע ידוע גם אודות זאת, שאחד הטיעונים המרכזיים, עליהם ביסס - במהלך שנת 2015, או בסמוך לכך - פרקליטה המנוח של גב' נתניהו, ד"ר יעקב וינרוט ז"ל, את בקשתו מן היועץ המשפטי לממשלה דאז, "לסגור" את "תיק המעונות" בעניינה, היה זה, שלפיו גב' נתניהו - אשר התנהגותה החריגה הגיעה עד כדי צרחות, איומים, השלכת חפצים ותקיפה פיזית ואלימה של עובדים במעון ראש הממשלה - לוקה במחלת נפש.

לאור אופן התנהלותם, במהלך השנים האחרונות, ולאור דעות רציניות, שהובעו בקשר לכך ודברים שפורסמו בקשר לכך, לרבות מפי פרקליטו האישי המנוח של מר נתניהו, ד"ר יעקב וינרוט ז"ל, לנתבע יש יסוד סביר להאמין בכך, שגם מר נתניהו ושגם הבן-הנתובע זכו לטיפול נפשיים, ושיש אפשרות סבירה לכך, שגם הם לוקים בנפשם (להפרעות נפשיות רבות קיים, כידוע, קשר גנטי).

בנוגע לאלה, יבקש הנתבע להזכיר את זאת, שהוא לא היה הראשון, גם לא בין הראשונים, שפרסם דברים שכאלה אודות התובעים. הוא בוודאי גם לא האחרון, שעשה כן.

כמובן, הפרסום לא נעשה בכוונה לפגוע בתובעים. גורלה של מדינת ישראל היה לנגד עיניו של הנתבע, ולא הרצון לפגוע באדם זה או אחר.

22. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיפים 17, 18 ו-19 לכתב התביעה, כנוסחם וככל שהדברים אינם עולים, במפורש ובבירור, מן הפרסום, שעשה הנתבע, וככל שדברים הוצאו מהקשרם הנכון והראוי. הנתבע אף יכפור במסקנות, המועלות בסעיפים אלה. לכתב התביעה, שנמסר לידי הנתבע, לא צורף כל "דיסק".

הנתבע יטען, כי ב"פרסום השני", כהגדרתו בכתב התביעה, הודגשה עוד יותר העובדה, שלפיה דבריו של הנתבע, בנוגע למצבם הנפשי של התובעים, היו בגדר הבעת דעה, ולא בגדר קביעת עובדה רפואית.

הנתבע יחזור על כל הטענות הרלוונטיות דלעיל.

23. הנתבע יוסיף ויטען כדלהלן:

א. הוא האמין באמתות הדברים, שפורסמו על-ידו;

ב. הוא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לאו;

ג. הוא לא נתכוון לפגוע בתובעים, בוודאי לא במידה גדולה, משהייתה סבירה להגנת הערכים, המוגנים על-ידי סעיף 15 לחוק;

ד. **בנסיבות העניין**, הפרסום שבגיניו הוגש כתב התביעה הנו בגדר "זוטי דברים", שאין להגיש תובענה בגינו;

ה. התובעים ידעו והעריכו, או יש להניח שידעו ושהעריכו, את מצב הדברים, שגרמו לנזק (הנטען והמוכחש), והם חשפו עצמם למצב זה, מרצונם.

24. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיפים 20 ו-21 לכתב התביעה, ככל שהדברים אינם עולים, במפורש ובבירור, מתוך המכתב, הנזכר בו, ומן הדברים, שפורסמו על-ידי הנתבע, וככל שדברים הוצאו מהקשרם הנכון והראוי.

בנוגע לנטען בסעיף 21 לכתב התביעה, יחזור הנתבע על כל הטענות הרלוונטיות דלעיל.

25. הנתבע יכפור במסקנות המשפטיות, המועלות בסעיף 22 לכתב התביעה.

26. בנוגע לנטען בסעיף 23 לכתב התביעה, הנתבע יטען, כי בכתב-תביעה אין להעלות טענות משפטיות, שמקומן בכתב הסיכומים, וכפוף במסקנה, המועלית בו.

27. הנתבע יכפור במסקנה, המועלית בסעיף 24 לכתב התביעה.

הנתבע יטען, כי לא רגשותיו השליליים - הבלתי מוסתרים - כלפי התובעים, ובראשם כלפי מר נתניהו, כראש ממשלת ישראל, היו ה"מניע" לדבריו, וכי דווקא החרדה האמיתית לגורל מדינת ישראל היא שהניעה אותו להוציא אותם מפיו.

28. בנוגע לנטען בסעיפים 25-31 לכתב התביעה, יטען הנתבע, כי בכתב-תביעה אין להעלות טענות משפטיות, שמקומן בכתב הסיכומים, וכפוף במסקנות, המועלית בו, בנוגע לתביעה דנן. הנתבע יחזור על כל הטענות הרלוונטיות דלעיל, ויטען עוד, כי

א. חרף ניסיונם המגושם, בכל הכבוד, של התובעים, לשוות לתביעתם (סעיף 29 לכתב התביעה) גם חזות של תביעת "רשלנות", לא מועלות בכתב התביעה הטענות העובדתיות, אשר על סמכן, ניתן להגיש תביעה בגין עוולה זו;

ב. שלא כעוולת פרסום לשון הרע, בגין עוולת הרשלנות לא ניתן לתבוע פיצוי ללא הוכחת נזק;

ג. בגין אותו הפרסום, אין להגיש תביעה לשון הרע, ולצדה תביעה בגין רשלנות;

ד. הנתבע אינו מכיר עילת תביעה, המבוססת על חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, והערכים המסוימים, שבהקשר הנדון עליהם נועד חוק היסוד להגן, עוגנו בהוראות החוק (איסור לשון הרע).

29. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 32 לכתב התביעה, הוא יחזור על הטענות הרלוונטיות דלעיל, ויוסיף ויטען, שעוד קודם לפרסום דבריו, שבגינם הוגש כתב התביעה, אף אחד מן התובעים לא נהנה משם טוב.

30. הנתבע יכחיש את הנטען בסעיף 33 לכתב התביעה, וכפוף במסקנות, המועלות בו.

31. הנתבע כופר בזכותו של מי מן התובעים לקבלת סעד כלשהו, בגין הנטען בכתב התביעה.

הנתבע יטען, כי החוק אינו מסמיך את בית המשפט להעניק לתובע בלשון הרע סעד של "התנצלות", וכי יש להורות על מחיקת סעד זה מכתב התביעה, שאחרת יועבר הדיון בתביעה לבית המשפט המחוזי, אשר בידיו נתונה הסמכות לדון בתביעה, שהסעד המבוקש בה הוא "צו עשה", ושאינה ניתנת להערכה בכסף.

עוד יטען הנתבע, כי סכום התביעה מוגזם, מופרך וחסר כל אחיזה במציאות, לרבות בפסיקת בתי המשפט בישראל.

מי שמקפיד שלא לנקוט כמצוות "הוזה נאה דורש ונאה מקיים", אינו זכאי לסעד מבית המשפט.

32. אשר על כל אלה, מתבקש בית המשפט הנכבד:

א. לסלק על הסף את התביעה להתנצלות, וזאת מפאת העדר סמכות עניינית, ולחלופין, להורות על העברתה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד;

ב. לסלק על הסף את התביעה, המתיימרת לסמוך על עוולת הרשלנות;

ג. לדחות את יתרת התביעה;

ד. לחייב את התובעים, ביחד ולחוד, לשלם לנתבע הוצאות משפט נכבדות, לרבות בגין שכר-טרחת עורך-דין ומע"מ, וריבית מרבית כחוק.

אמיר טיטנוביץ, עו"ד
בא-כוח הנתבע